

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙
อำนาจแห่งบารมีธรรมที่สร้างมา

ก่อนจึงหัน

เอาให้จริงให้จังนะพระปฏิบัติเรา ที่พูดย้ำแล้วย้ำเล่าคือสตินะ สติอย่าให้เปลอตัว เคลื่อนไหวไปไหนๆ สติจับติดๆ ตลอดเวลา กิเลสจะเกิดไม่ได้ อากาการเคลื่อนไหวของเรานี้กิเลสเกิดตอนนั้นละ คือเราเปลอ เมื่อเปลอแล้วกิเลสจะเกิดตามอาการที่เปลอ ถ้าสติจับติดๆ งานการอะไรๆ สติจับติดๆ ไม่เปลอ กิเลสไม่เกิด มันเร็วที่สุดนะกิเลส ใครรู้ว่ากิเลสเกิดได้ยังไง เกิดด้วยวิธีการใด นี่ตามติดมันหมดแล้วจึงได้เอามาสอน

เรื่องสติเป็นสำคัญ ใครไม่เปลอสติ กิเลสจะไม่เกิด เปลอเมื่อไรกิเลสเกิดเมื่อนั้นๆ สติเป็นสำคัญมาก ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ภัยมหาภัยอยู่ที่หัวใจ อย่าไปคิดว่าภัยอยู่ที่นั่นที่นี้ ภัยอยู่ที่หัวใจของสัตว์โลก โลกร้อนมากคือภัยได้แก่ไฟอยู่ภายในใจนั้น มันอยู่ภายในๆ ไม่มีใครดู มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว จากนั้นก็พระสาวกดูไฟ ดับไฟได้หมดท่านเหล่านั้น มีพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ดับไฟได้หมดไฟกับทุกซ์มาด้วยกัน ไม่มีตลอดไปเลย ดับกันได้ที่นี่ด้วยสติเป็นพื้นฐานสำคัญมาก

ถ้าขาดสติเมื่อไรนั้นละกิเลสรวมเอาๆ กิเลสโตะกันแหละ กิเลสกินโตะกัน กิเลสโตะที่หัวใจพระเชื่อๆ ซ่าๆ นั้นแหละ ถ้าสติมีอยู่แล้วกิเลสจะไม่เกิด ไม่เกิดมันก็ไม่ลุกลาม ถ้ากิเลสแล้วลุกลามได้เลย ถ้าไม่เกิดลุกลามไม่ได้ ถูกบังคับด้วยธรรมคือสติธรรม ปัญญาธรรม สติเป็นของสำคัญมาก

เอาให้จริงให้จังการประพฤติปฏิบัติ ท่านทั้งหลายองค์ศาสดาเป็นยังไง ให้ดูหัวใจของเราเวลานี้ องค์ศาสดาคือธรรมทั้งหลายกำลังถูกกิเลสเหยียบย่ำทำลายที่หัวใจ เราอยู่กับศาสดาแต่มองไม่เห็นศาสดาเลย เอา เปิดออกด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร เราจะได้เห็นขั้นที่นี่ จำขั้นที่นี่แล้วถามหาพระพุทธเจ้าที่ตรงไหน ไม่ต้องถาม เป็นอันเดียวกันเลย

ข้อวัตรปฏิบัติทุกอย่างก็ไม่มีที่ต่องติ ความพร้อมเพรียงสามัคคีของพระในวัดนี้ รู้สึกว่าเป็นมาโดยลำดับลำดับมาเสมอ ไม่ค่อยได้ต่องติว่าการทำข้อวัตรปฏิบัติขาดความพร้อมเพรียงสามัคคี เห็นแก่ตัวเห็นแก่เรื่องของตัวเอง อย่างนี้ไม่มีในวัด เท่าที่เราสังเกตมาตลอด เมื่อธรรมมีในใจแล้ว ความพร้อมเพรียงเป็นธรรมก็เข้ากันได้สนิทๆ

ใครอย่าไปสนใจกับเรื่องอะไรนะ ให้ดูหัวใจตัวเอง นั้นละมหาภัยกิเลสเกิดที่นั่น สติจับกันที่นั่นๆ ภัยจะไม่เกิด ถ้าเปลอเมื่อไรเป็นได้เรื่องแหละ ลุกลามๆ ไปเลย พวก

นักภวานารู้สาเหตุของกิเลสเกิดขึ้นจากไหน สาเหตุของมันก็เพราะความเชื่อของเรา ไม่มีสติ เกิดที่นั่นเผาเราที่นั่น ถ้าสติดีแล้วไม่เป็นไร ค่อยดีขึ้น ๆ เอาละให้พร

หลังจิ้งห็น

เราสังเกตธาตุขันธ์ตั้งแต่วันประคบบยามันอ่อนตลอด ๆ ไม่พ่น เมื่อเข้านี้ดู จิ้งห็นเปลี่ยน ไม่เคยเป็นมันก็เป็นของมัน คอยดูผลของมันจะเป็นยังไง เราค่อนข้างแน่ใจว่ากำลังจะค่อยพ่นขึ้นมา เมื่อเข้านี้จิ้งห็นผิตปรกติเอามากทีเดียว มันอาจจะเริ่มพ่นกำลังขึ้นมาละท่า ตั้งแต่วันประคบบยามีแต่อ่อนลง ๆ ตลอด วันนั้นจิ้งห็นก็เห็นธรรมดา ๆ แต่เมื่อเข้าผิตธรรมดา มันคงจะค่อยพ่นกำลังขึ้นมาแหละ

กำลังวังชาของเรา ระยะเวลาในร่างกายอ่อนมากเชียว มันจะอ่อนเพราะเหตุผลกลอะไรก็ไม่ทราบ พอทราบได้ตั้งแต่ตอนที่ประคบ นั่นละเป็นต้นเหตุ วันนั้นมันระบมหมด ร่างกายทุกสัดทุกส่วนระบมไปหมดเลย กระดูกอะไรต่อกันเหล่านี้เป็นหมด ปวดหมดทั้งตัว นั่นละจึงให้เอายามาประคบลองดู ตั้งแต่นั้นมาละกำลังค่อยลดลง ๆ มันวันที่เท่าไรน้ำประคบบยา หลังจากนั้นก็ไปเวียงจันทน์ ไปเวียงจันทน์ก็ตอนกลางคืนเที่ยงคืนใช้ เที่ยงวันไปสร้างที่เวียงจันทน์ ๑๒ ชั่วโมง

ให้พากันตั้งใจภวานานะเวลางานค่อยเบาบาง งานนอกจะส่วนมากไปทำลาภงานภายในคือการภวานา โดยมากมักจะเอางานภายนอกเป็นงานสำคัญมากกว่างานภายในงานภายในคืองานจิตตภวานาชำระกิเลสตัวยุ่งมาก ๆ มันไปชอบเอางานภายนอกซึ่งเป็นตัวยุ่งเข้าไปเหยียบภายในอีก เลยยุ่งใหญ่ อยากเห็นความสำคัญของตัวเราเอง ตั้งแต่ชีวิตจิตใจเกิดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ให้พิสูจน์กันโดยทางจิตตภวานา ที่ว่าพระพุทธรเจ้าวิเศษวิโสยังงี้ ๆ จะมายืนยันกันที่ใจเรา

งานทั้งหลายไม่มีงานใดที่จะหนักมากยิ่งขึ้นกว่างานรื้อถอนกิเลสออกจากใจ งานนี้หนักมาก เพราะเป็นงานของวิภูวน งานของกิเลสสร้างวิภูจิตวิภูวนวิภูทุกข์เข้าสู่หัวใจสัตว์โลก หมุนอยู่ภายในจิตใจตลอดมา เวลาจะถอนมันออกนี่จึงถอนยากลำบากมาก และยากที่สุดก็คือการถอดถอนกิเลสวิภูจิตออกจากหัวใจนี้ยากที่สุด พอถอนนี้ได้แล้วก็หมดเลยที่นี้ ในโลกสามโลกธาตุนับแต่ธาตุขันธ์ของเราลงไปเรื่อย ๆ เรียกว่าเป็นสมมุติทั้งหมด หมด ไม่มีอะไรเข้าไปแทรกจิตใจให้ได้รับความทุกข์ได้เลย มีกิเลสเท่านั้น นั่น ทำไปทำมาก็ไม่พ่นกิเลส มีกิเลสเท่านั้นเป็นหอกเป็นหลาวเป็นอะไรที่แทงหัวใจตลอดเวลา พอเอาอันนี้ออกหมดแล้วหมดโดยสิ้นเชิง ทุกข์ไม่มีในพระอรหันต์ ในพระพุทธรเจ้า

ทุกข์เกิดจากกิเลส เรื่องธาตุเรื่องขันธ์เป็นธรรมดาไม่ใช่เรื่องของกิเลส เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน ไม่ใช่กิเลส เป็นเรื่องของธาตุขันธ์แปรสภาพของมันไป แต่ทุกข์

ภายในจิตใจนี้เป็นเพราะกิเลสล้วนๆ ที่นี้พอแก้อันนี้ออกหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว เรียกว่า ฟาดินถล่มเลย วัฏจักรหมุนถล่มลงเลยไม่มีเหลือ ท่านแสดงไว้ในธรรมสຸรຸປຸວ່າ งานนี้ สำเร็จลงเรียบร้อยแล้วว่า วุสิต พุรหมจรรย์ กต ฅรณีย ฅนابير อิตถตตยาตติ ปชานาติ พุรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว พุรหมจรรย์คือการทำฟาดฟันกับกิเลส ได้เสร็จสิ้นลงไป เรียบร้อยแล้ว งานที่ควรทำคืองานแก้กิเลสก็ได้ทำเรียบร้อยแล้ว งานอื่นที่จะทำให้ง่าย กว่านี้ไม่มี ฟังซิ

งานแก้กิเลสเป็นงานที่หนักมากที่สุด ไม่มีงานใดเสมอเลย จึงว่า ฅนابير อิตถตตยาตติ ปชานาติ งานอื่นที่จะยิ่งไปกว่างานแก้กิเลสนี้ไม่มี เป็นงานเสร็จสิ้นวัฏจักรวัฏจิต หมดด้วยจิตตภาวนา งานภายนอกงานในโลกนี้ไม่มีสิ้นสุด เพราะเป็นงานของวัฏจักรวัฏฏวน งานของกิเลส เจือไปกับความจำเป็นแห่งธาตุชั้นธ มันหมุนกันไป สุดทำลาย เลยกลายเป็นงานกิเลสมากกว่างานธาตุชั้นธ เช่น สมบัติเงินทองข้าวของซื้อหามาพออยู่ พอกินพอเป็นพอไป หมดทั้งโคตรทั้งแซ่กินกันก็ไม่หมดอย่างนี้ มันก็ไม่อยู่ในจุดนี้ ความอยากความทะเยอทะยาน นตฺถิ ตณฺหาสมา นทึ แม่น้ำมหาสมุทรยังสู่ความอยาก ความทะเยอทะยานนี้ไม่ได้

แม่น้ำมหาสมุทรมีฝั่งมีฝานะ แม่น้ำคือตัณหาที่ครอบไปหมด ไม่มีฝั่งมีฝา ได้เท่าไรยิ่งอยาก ได้เท่าไรยิ่งทะเยอทะยาน แล้วก็ไม่ได้คำนึงถึงว่าการชวนชววยวิงแต่น เพราะอำนาจแห่งความอยากความทะเยอทะยานนี้ได้ผลดีอย่างไรบ้างไม่เห็นมี แຍັບ ออกมาว่าเราได้นั้นได้นี้เท่านั้นหายเสียบ ติดดินใหม่หาใหม่ ทุกข์จนกระทั่งวันตาย เอาธรรมจับถึงได้รู้ งานของกิเลสไม่มีสิ้นสุดเลย มีเท่าไรมีเถอะ ได้เท่าไรได้เถอะ คำว่าพอ นี้จะไม่มีในหัวใจดวงกิเลสบรรจุอยู่ในนั้นเลย

ถ้างานของธรรม ธรรมแทรกเข้าไปตรงไหน ความพอดีพอดีจะค่อยมีเป็นลำดับลำดับไปเรื่อย จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้น ขาดสะบั้นไปเลย ความต้องการอะไรหมดเลย หมด พุรหมจรรย์อยู่จบแล้ว ตั้งแต่นั้นไปท่านไม่มีอะไร ตะเกียกตะกายทะเยอทะยานที่จะฆ่ากิเลสต่อไป จึงว่างานมหันตภัยที่สุดก็คืองานการแก้กิเลส กิเลสนี้เป็นมหันตภัย งานนี้เป็นงานหนักมากที่สุด โลกเขาไม่ได้ทำกัน มีแต่พระพุทโธเจ้าประกาศบ้าง ในแดนพุทโธศาสนาเท่านั้น ผู้ถือพุทโธศาสนาจะพอสัมผัสสัมผัสบ้างถ้าเกี่ยวข้องกับจิตตภาวนา ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับจิตตภาวนา ไปกึ่งก้านสาขาดอกใบก็เป็นบุญเป็นกุศลเหมือนกัน แต่ไม่เข้าถึงรากแก้วที่จะถอดถอนวัฏจักรวัฏจิต ออกจากใจได้ คือกิเลสอยู่ที่นั่น เหมือนจิตตภาวนา

จิตตภาวนานี้เป็นที่รวมของบารมีทั้งหลาย ที่เราสร้างมามากน้อยนั้นรวมมาเหมือนน้ำไหลมาจากที่ต่างๆ รวมลงๆ เราสร้างทำนบใหญ่คือจิตตภาวนา เมื่อจิตต

ภavana ได้เริ่มสร้างตัวขึ้นมาแล้ว คุณงามความดีทั้งหลายจะไหลเข้ามาสู่ที่นั่นๆ แล้ว หนุ่กันขึ้นให้หลุดพ้นไปด้วยจิตตภาวนาเป็นผู้นำ เป็นแกนนำ อันนี้สำคัญมาก ขอให้พากันสร้างความดีให้ดี จิตดวงนี้อาศัยเจ้าของนั้นแหละ ถ้าเจ้าของเซ่อก็ทำลายใจตัวเอง ให้ได้รับความเดือดร้อนวุ่นวายตลอดทุกภพทุกชาติไป เจ้าของเป็นผู้ทำเองนะ ทำความชั่วความเสียหายความทุกข์ความทรมานให้แก่ตัวเอง ด้วยความทะเยอทะยานของกิเลส นั้นแหละ กิเลสละพาทำ ที่นี้เมื่อเรามีความดี เราสร้างความดี ก็เป็นเครื่องตัดทานกัน ต้านทานกัน สิ่งเหล่านั้นก็ค่อยเบาลงๆ เมื่อความดีมีมากแล้ว ถึงขั้นเวลาที่จะไปแล้วอยู่ไม่ได้เลย

อย่างตัวอย่างที่ว่าพระยสุภบุตร พ่อแม่มีลูกชายคนเดียว เป็นเศรษฐีด้วย กองเงินกองทองเต็มไปหมดเลย อยู่ไม่ได้นะถึงกาลเวลาแล้ว แต่ก่อนก็ว่าเพลิดเพลินในสมบัติเงินทองข้าวของ เพราะไม่มีที่ยึดภายในจิตใจ เลยอาศัยเหล่านั้นเป็นเครื่องยึด เครื่องเกาะเป็นอารมณ์ของใจว่า เรามีสิ่งนั้นสิ่งนี้เป็นความสุขไปวันหนึ่งๆ ที่นี้พอธรรมเข้าสู่ใจแล้ว สมบัติอันนี้เป็นสมบัติที่แน่นหนามั่นคง ตายใจด้วยไม่มีพลัดพรากจากไป ไหน พอสมบัติอันนี้ปรากฏขึ้นหนาเข้าๆ สิ่งเหล่านั้นเลยเป็นโมฆะไปหมด เป็นฟืนเป็นไฟ อยู่ไม่ได้

ที่นี้วุ่นวาย ที่นี้ขัดข้อง สุดท้ายก็โตดออกไปเลย ไปก็ไปหาพระพุทธเจ้าซึ่งกำลังเดินจงกรมอยู่ พระองค์รับสั่งว่า มานีเยส ที่นี้ไม่ขัดข้อง ที่นี้ไม่วุ่นวาย มาที่นี้ ท่านก็สอนธรรมได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นั้นละถึงกาลเวลาแล้วอยู่ไม่ได้ สมบัติเงินทองกองเท่าภูเขานี้ก็กลายเป็นฟืนเป็นไฟไปหมดเพราะอำนาจแห่งบารมีธรรมที่สร้างมา ให้เห็นภัยไปหมด ปล่อยไปหมดๆ ดัดผิงขึ้นเข้าสู่ธรรมไปเลย เป็นอย่างนั้นละ จิตดวงนี้ได้ที่พึ่งเต็มที่แล้วผ่านได้เลยๆ

ต้องได้สร้างนะไม่สร้างไม่ได้ ต้องทุกข์ลำบาก ผู้บำเพ็ญภavana ต้องเป็นผู้อดผู้ทน อย่าเห็นแก่อยู่แก่กินแก่หลับแก่นอน เรื่องร่างกายเป็นของใหญ่มาก แม้แต่มาอยู่ในวัดนี้ก็เห็นส่วนร่างกายเป็นของสำคัญออกหน้าออกตาตลอด ไปที่ไหนเห็นแต่เครื่องปรนปรือร่างกาย สิ่งที่จะปรนปรือจิตใจให้ได้รับความสงบเย็นใจนี้ไม่ค่อยมี อยู่ในทางจงกรมมันก็สร้างวิภูจักรวิภูจิตเข้าอยู่ภายในใจ เดินจงกรมอยู่กิเลสก็สร้างอยู่ในตัวนั่งภavana อยู่ก็เหม่อ จิตวิ่งไปตามกิเลสไม่ได้วิ่งไปตามธรรม กิเลสมันสอดมันแทรกอยู่ตลอดเวลา

เวลาที่เรายังไม่ได้หลักได้เกณฑ์เป็นอย่างนี้กันทั้งนั้น แต่เวลาได้หลักได้เกณฑ์มี เราทำไม่หยุดไม่ถอย บำเพ็ญไม่หยุดไม่ถอย สร้างสติปัญญา ที่แรกสร้างสมถธรรมคือความสงบใจด้วยจิตตภาวนา จะเป็นคำบริกรรมคำใดก็ตามนำมากำกับใจ ให้ใจได้ยึด

ได้เกาะอยู่กับคำบริกรรม ต่อไปใจจะเป็นตัวของตัวขึ้นมาเป็นความสงบเย็นใจขึ้นมา ๆ จากนั้นจิตก็แน่วหนามั่นคง ท่านเรียกว่าเป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิ จิตอิมอารมณ์แล้ว ที่นี้พาออกเดินทางด้านปัญญาวิปัสสนา พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธาตุแยกทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งภายในนอกภายใน ไม่ว่าใกล้ไกล กว้างแคบ พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธาตุให้ลงในกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อสุภะอสุภังไปหมด ทิ้งปัวะหมดเลย ส่วนวัตถุหมด

ที่นี้ก็ยังมีเหลือแต่นามธรรมภายในจิตใจ พิจารณาทางนามธรรมซึ่งเป็นกระแส ของจิตออกมาหลอกตัวเอง ตามเข้าไป ๆ ๆ จนกระทั่งถึงจุดรากแก้วแห่งวัฏจักรของมัน คืออวิชชา มันก็หมุนเข้าไปหาตรงนั้น ถอนพรวดขึ้นมาหมดแล้วเรียกว่าถอนหมดโดย ลื่นเชิง ก็เลสตัณหอะไรไม่มี ทุกข์ไม่มี นั่นเรียกว่าพ้นทุกข์ด้วยจิตตภาวนา เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนทางด้านจิตตภาวนา พุทธศาสนานี้ถือหลักจิตตภาวนาเป็นราก แก้วสำคัญ อย่างอื่นก็เป็นบุญเป็นคุณเป็นกุศล แต่เป็นกิ่งก้านสาขาดอกใบของจิตต ภาวนา เมื่อจิตตภาวนามีแล้วสิ่งเหล่านั้นจะออกเงยขึ้นไป ๆ สวยงามไปตาม ๆ กัน สด ขึ้นไปตาม ๆ กัน แล้วรวมเข้ามาสู่ใจนี้หมดเลย พอใจได้เต็มที่เต็มฐานแล้วติดฝั่งเลย นั้นละท่านว่าพ้นทุกข์ พ้นที่ใจ

เพราะกองทุกข์นี้อยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่ดินฟ้าอากาศ จักรวาลใดไม่มีทุกข์ไม่มีสุขอยู่ อยู่ที่หัวใจดวงเดียว เมื่อชำระตรงนี้ได้แล้วใจจะเบิกกว้างออก ๆ บรมสุขขึ้นที่หัวใจเลย ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านขึ้นที่หัวใจท่านด้วยจิตตภาวนา ให้พากันตั้งอก ตั้งใจ จิตนี้มันดินมากนะ ตัวดินสำคัญคือตัวจิต ต้องเอาจิตตภาวนาเป็นน้ำดับไฟ ระวัง ลง ๆ ไม่ให้มันติดมันดินเกินไป มันดินก็ให้มันดินอยู่กับคำบริกรรมภาวนา ไม่ให้ดินไป เรื่องนั้นเรื่องนี่ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลส ให้ดินอยู่ในนี้ ดินไปดินมากับธรรมนี้ ธรรมนี้พา ให้เกิดความสงบเย็นใจ ๆ ดินอยู่กับคำบริกรรม สติจับไว้ตรงนั้น แล้วก็ค่อยสร้างความ สงบขึ้นมาภายในใจ ต่อไปใจก็เย็น ๆ สงบเย็นแน่วหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ อารมณ์ เหล่านั้นที่กวนใจมาก ๆ ลดลง ๆ สุดท้ายถึงขั้นสมาธิความอิมอารมณ์แล้วไม่อยากคิด อยากปรุงเลย มันกวนใจ นั้น

เพราะฉะนั้นท่านจึงว่าติดสมาธิ จิตของผู้มีความสงบแน่วแน่แล้วมักติดสมาธิ ไม่ออกทางด้านปัญญา เพราะอยู่กับสมาธิทั้งวันทั้งคืนสบายตลอดไปเลย ติดสมาธิ ถ้า ไม่มีผู้สอนทางด้านปัญญาจะไม่ออก ติดจนตาย เมื่อมีผู้สอนทางด้านปัญญาให้แยกจาก จิตที่อิมอารมณ์แล้ว ให้นำจิตที่อิมอารมณ์นี้ออกพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธาตุด้วย สติปัญญา พินิจพิจารณาแยกส่วนแบ่งส่วน แล้วค่อยปล่อยวาง ๆ จิตเบิกกว้างออกไป ๆ ทางด้านวัตถุหมดยังเหลือแต่นามธรรม คือความคิดความปรุงออกมาจากใจ ตามต้อน กันเข้าไป ๆ จนกระทั่งถึง อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา ถอนพรวดอวิชชาออกหมดแล้ว วัฏ

จักรชาติสะบัดไปพร้อมกันเลย นิพพานสดๆ ขึ้นที่นั่นแหละ พวกกันจำเอานะ วันนี้พูด
เท่านั้นแหละพอ จะพลัดพรากจากไปบ้านเรือน ก็ให้ไปด้วยความผาสุกเย็นใจ ผู้อยู่นี้ก็ให้
ภวานากันเท่านั้นแหละ ต่อไปนี้จะให้พร

สมทบกองทุนวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ๑,๑๑๑,๑๑๑ บาท ๑๑ สตางค์
(สาธุ) ธรรมอินทร์เอามาจากแม่ชีแก้ว ๑ ล้านบาท เราก็สมทบเข้าไป ๑ ล้านบาท เป็น
๒ ล้านบาท แล้วนี่อีกเป็น ๓ ล้านบาทพวกกองทุนมูลนิธิ นี่มีเพื่อประโยชน์แก่โลก
ทั้งนั้นไม่ได้เพื่อเรา เราเพื่อโลกทั้งนั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz